

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Ματθ. 4, 18-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας)

1. Είχε μπει το θεμέλιο

Ακούσαμε στο Άγιο Ευαγγέλιο, ότι ο Κύριός μας πήγε στην παραλία της λίμνης Γεννησαρέτ και βρήκε μερικούς ανθρώπους. Πρώτα βρήκε τον Πέτρο και τον Ανδρέα. Μετά τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Και τους κάλεσε να γίνουν μαθητές Του. Τους είπε απλά: «Δεύτε οπίσω μου» Ελάτε κοντά Μου. Ακολουθήστε Με. Και θα σας κάνω από αλιείς, από ψαράδες για ψάρια, αλιείς ανθρώπων. Να ψαρεύετε από εδώ και το εξής άνθρωπους.

Οι τέσσερις αυτοί πρώτοι Μαθητές, ακούγοντας αυτά τα λόγια, ακολούθησαν τον Χριστό, όχι γιατί ήταν επιπόλαιοι άνθρωποι ή ενθουσιάστηκαν για μια στιγμή, τόσο πολύ. Αλλά απλούστατα τον ακολούθησαν επειδή ήταν μαθητές του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Και ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος έλεγε, όταν βαπτίσθηκε ο Χριστός, ότι είδε το Πνεύμα το Άγιο να κατεβαίνει και να κάθεται πάνω στο κεφάλι του Χριστού. Και άκουσε την φωνή του Ουρανίου Πατρός, να λέγει: «Ούτός εστιν ο Υιός μου, ο Μονογενής εν ω ηυδόκησα» Και το διεκήρυττε και το επαναλάμβανε, ότι ο ίδιος, παρότι ήταν τόσο μεγάλος Άγιος και Προφήτης, δεν ήταν άξιος ούτε να λύσει τα κορδόνια από τα παπούτσια του Ιησού Χριστού.

Μετά, λοιπόν, από αυτά τα λόγια του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, που δεν ήταν σκέψεις, αλλά η διαπίστωση ενός γεγονότος, που το επιβεβαίωνε η μαρτυρία του ουρανίου Πατρός, οι τέσσερις αυτοί άνθρωποι, ακούοντας τον Χριστό να τους λέγει: «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων», κατάλαβαν ότι τα λόγια Του δεν ήταν ούτε αστεία, ούτε συμβουλή, ούτε παχιά λόγια. Αλλά ήταν εντολή. Ήταν πρόσκληση για κάτι το πολύ μεγάλο, για μια αποστολή. Και γι' αυτό ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης άφησαν τον πατέρα τους και την μητέρα τους. Και ο Άγιος Απόστολος Πέτρος άφησε την γυναίκα του και το σπίτι του.

Και ακολούθησαν τον Χριστό.

2. Το φως του Ευαγγελίου διαλύει το σκοτάδι της ζωής μας

Τι θέλει, άραγε, να μας πει το Άγιο Ευαγγέλιο με την διήγηση αυτή;

Κατ' αρχήν, πρέπει να θυμόμαστε, ότι δεν μπορούμε να σκεφτούμε ούτε μια λέξη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, χωρίς να έχει για μας ένα μεγάλο και υπέροχο δίδαγμα.

Ποιό είναι το δίδαγμα;

Πρώτα, ότι τα λόγια του Χριστού, δεν είναι απλές κουβεντούλες, αλλά είναι όλα, για μας, όχι μόνο φως στην ψυχή μας και στον νου μας, αλλά και εντολές.

Τι σημαίνει φως στον νου και στην ψυχή μας;

Πως βαδίζουμε, αδελφοί, μέσα στον σύγχρονο κόσμο; Μέσα στην ζωή μας;

Η απάντηση είναι: Σαν να παλεύουμε στο σκοτάδι. Ξέρετε τι θα σας συμβεί αύριο; Ξέρετε τι συμβαίνει στο περιβάλλον σας; Ξέρετε αυτή την στιγμή με ακρίβεια τι γίνεται μέσα στον ίδιο τον εαυτό σας; Ξέρετε αν είσαστε καλά; Η αν είσαστε άρρωστοι και μετά από λίγο θα εκδηλωθεί κάτι; Ξέρετε πώς δουλεύουν και πώς πηγαίνουν τα πάθη σας; Ξέρετε πώς είναι δυνατόν να σας καταλάβει, απότομα, μια οργή; Και μια κακία; Και να τα κάνετε όλα ίσωμα;

Για να προφυλασσόμαστε από όλα αυτά, χρειαζόμαστε το φως που παίρνουμε από την μελέτη του αγίου Ευαγγελίου, το οποίο είναι ικανό να αλλάξει ολόκληρο τον εαυτό μας, την σκέψη μας, την συνείδησή μας. Και κάτι ακόμα: Και το σώμα μας. Αυτό το σώμα που μερικές φορές είναι τόσο επαναστατημένο από τα διάφορα πάθη, με την ανάγνωση του Αγίου Ευαγγελίου γίνεται αρνάκι!

Παράδειγμα: Ερχόμαστε στην εκκλησία. Είμαστε οι ίδιοι άνθρωποι που είμαστε και απ' έξω. Έξω από την εκκλησία, μερικές φορές, αισθανόμαστε τον εαυτό μας σαν να είμαστε δαιμόνια και ενεργούμε σαν δαιμόνια, αθεόφοβα, με κακία, με οργή, υποδουλωμένοι σε πάθη σώματος και ψυχής. Και όταν μπαίνουμε στην εκκλησία αισθανόμαστε τον εαυτό μας ανάλαφρο σωματικά και γαλήνιο ψυχικά.

Αυτή την ώρα, όχι απλώς εικονίζουμε τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ, αλλά, με ένα μυστικό τρόπο, έχουμε γίνει και εμείς Χερουβείμ και Σεραφείμ. Γιατί; Γιατί έχουμε τα μάτια μας και την καρδιά μας, ανοιχτή προς τον Θεό. Και τα αυτιά μας και την ψυχή μας και την συνείδησή μας, ανοιχτά προς τον Θεό. Φροντίζουμε να ακούμε τα λόγια της αγίας Λειτουργίας όλα. Να τα βάζουμε

μέσα μας. Να στέκουμε με ευλάβεια. Θεωρούμε αποτρόπαιο και φρικτό, να επιτρέψουμε στον εαυτό μας, μέσα στην Λειτουργία, να του περάσει άσχημη σκέψη.

Να, λοιπόν, πώς ο λόγος του Θεού, η παρουσία του Θεού, μας έχει καθάρσει, για λίγη έστω ώρα, μέσα στην Λειτουργία. Για φανταστείτε να το κάνουμε αυτό συνέχεια! Και βγαίνοντας απέξω να μην ξαναγυρίζουμε στα ίδια, όπως ξαναγυρίζει το γουρούνι στον βούρκο του, αλλά να προσπαθούμε, μελετώντας και στο σπίτι μας το Άγιο Ευαγγέλιο και τα θρησκευτικά βιβλία, να έχουμε τον λόγο του Χριστού συνεχώς στην καρδιά μας! Και για φανταστείτε, τι υπέροχο πράγμα που θα γίνει, όταν ανοίξουμε και το στόμα μας για να μιλάμε περισσότερο στον Θεό και να Τον δοξολογούμε και στον δρόμο και στην δουλειά μας!

3. Χρειάζεται θυσία

Οι τέσσερις μαθητές, μόλις άκουσαν τα λόγια «Δεύτε πίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» ξέροντας ποιός είναι Εκείνος που τους διατάζει, όπως ξέρουμε και εμείς ποιός είναι Εκείνος που μας διατάζει, τα άφησαν όλα.

Τι έκαναν; Θυσία έκαναν!

Γιατί το τονίζουμε ότι έκαναν «θυσία»; Γιατί εάν δεν αποφασίσουμε να κάνουμε κάποια θυσία, δεν γινόμαστε ποτέ «του Χριστού». Θα είμαστε πάντοτε ή δίψυχοι, ή του διαβόλου.

Ο Θεός θέλει θυσίες. Γι' αυτό ορίζει να υπάρχουν στον κόσμο οι παπάδες. Για να κάνουν θυσίες στον Θεό.

Ποιά είναι η καλλίτερη θυσία στον Θεό; Η θυσία του αγαπημένου Του Υιού, ο οποίος πάνω στον Σταυρό εσφάγη για μας τους αμαρτωλούς. Για να μας καθάρσει ο Ίδιος, από αγάπη για μας. Καταλαβαίνουμε τώρα γιατί η Θεία Λειτουργία είναι η καλλίτερη θυσία που μπορούμε να προσφέρουμε στο Θεό. Και γιατί την λέμε: «Μυστική θυσία».

Αν ο Θεός έστειλε τον Υιό Του να σφαγεί εκούσια για μας, για να μας καθάρσει από τις αμαρτίες, πόσο πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε και εμείς θυσίες για το δικό μας καθαρισμό, για την δική μας άφεση, για την δική μας συγχώρηση και καταλλαγή με τον Θεό;

Ποιές είναι οι θυσίες που μπορούμε να κάνουμε;

Πρώτα η Θεία Λειτουργία που γίνεται με τον παπά.

Αλλά και μερικές άλλες.

Κάνεις θυσία, όταν ενώ είσαι κατάκοπος και τα πόδια σου πονούν, εσύ ξεχνάς τον πόνο, γονατίζεις και προσεύχεσαι. Ας είσαι γέροντας και γερόντισσα. Και μένεις γονατιστός για ένα δεκάλεπτο και λες: «Θεέ μου! Τι είναι αυτός ο πόνος, μπροστά στην χάρη και το έλεος της Βασιλείας Σου;» Και δέχεσαι να πονάς για να κάνεις την προσευχή σου.

Μετά έρχεται ημέρα νηστείας και νηστεύεις. Και αυτό είναι μια θυσία.

Άλλη περίπτωση. Έρχεται κάποιος φτωχός που υποφέρει. Πρέπει να ανοίξεις την τσέπη σου να τον βοηθήσεις. Και αν είναι άρρωστος και έχει ανάγκη, να πας να του κάνεις λίγη παρέα, αφήνοντας το καφενείο ο άντρας, το κουτσομπολιό η γυναίκα, για να δώσουν λίγη χαρά. Είπε ο Χριστός: «Είσαι πιο ευτυχισμένος όταν δίνεις, παρά όταν παίρνεις». Είναι μια θυσία να δίνεις, αλλά σου γεμίζει την ψυχή.

Άλλο το «παίρνω», γεμίζω την τσέπη μου·

και άλλο το «δίνω» γεμίζω την ψυχή.

Άλλο το «τρώω και διασκεδάζω», γεμίζω την σάρκα μου·

Και άλλο το «νηστεύω και εγκρατεύομαι» γεμίζω την ψυχή μου.

Έχει μεγάλη σημασία, να το βάλλουμε βαθιά μέσα στην ψυχή μας ότι: δούλος του Θεού, άνθρωπος του Θεού, χωρίς κόπο και χωρίς θυσία, δεν γίνεται. Όλοι οι Άγιοι όχι απλώς εκοπίασαν, αλλά θυσίασαν ολόκληρο τον εαυτό τους.

4. Το χρέος μας

Ζούμε σε μια εποχή εντελώς ήσυχη. Ούτε το κεφάλι θα χρειαστεί να μας κόψουν για τον Χριστό, ούτε δάχτυλο, ούτε χέρι, ούτε πόδι. Αλλά θα χρειαστεί να έχουμε σωστό φρόνημα και να λέμε:

Οι Άγιοι, «έβαλαν» και το κεφάλι τους και την ζωή τους και τα χέρια τους και τα πόδια τους και το σπίτι τους και τα πάντα για τον Χριστό. Γιατί ήξεραν καλά τι αξία έχει. Και σε κάθε άνθρωπο που «έβαλε» πολλά για τον Χριστό, του έδωσε ο Χριστός χάρη.

Ο Άγιος Σπυρίδων στην Κέρκυρα πόσα θαύματα κάνει, με το να βάλει την ζωή του για τον Χριστό;

Ο Άγιος Γεράσιμος, μπήκε κάτω στην γη και ζούσε σε μία τρύπα για τον Χριστό. Όμως πόσα θαύματα κάνει; Τον τρέμουν τα δαιμόνια.

Όλοι οι Άγιοι αγωνίστηκαν. Και βλέπουμε την δόξα τους!

Αν εκείνοι έκαναν τόσα πολλά για τον Χριστό, εμείς δεν θα κάνουμε λίγα; Και αν αυτά τα λίγα δεν θέλουμε να τα κάνουμε, τι αξίωση θα έχουμε να παρουσιαστούμε μια ημέρα, ενώπιον του Χριστού και να Του πούμε: «Κύριε ελέησέ μας και πάρε μας στην βασιλεία Σου»;

Με τι μούτρα θα το πούμε;

Γι' αυτό ας βάλλουμε στην καρδιά και στο νου μας, ότι για τον Χριστό και για την ψυχή μας και για την βασιλεία του Θεού πρέπει να κοπιάσουμε και να πονέσουμε. Ψυχικά θα κοπιάσουμε και θα πονέσουμε. Και λίγο σωματικά, τηρώντας το θέλημα του Θεού, αγαπώντας την προσευχή και αγαπώντας τον λόγο του Θεού που είναι φως στην καρδιά μας, φως στην συνείδησή μας και ειρήνη και γαλήνη στις σωματικές μας λειτουργίες. Αμήν.-